RECHTSPRAAK

Werkneemster is terecht op staande voet ontslagen vanwege het indienen van onjuiste reiskostendeclaraties.

Feiten

Werkneemster is op 3 juli 2024 bij Daan B.V. (hierna: 'Daan') in dienst getreden. In de periode van 11 november 2024 tot en met 30 juni 2025 heeft werkneemster voor de dagen waarop zij op locatie werkte steeds reiskosten gedeclareerd. In die periode heeft zij op verschillende momenten niet daadwerkelijk deze reiskosten gemaakt, omdat zij verbleef op een ander adres dan haar woonplaats. Daan heeft werkneemster in een gesprek op 19 augustus 2025 op staande voet ontslagen vanwege het opzettelijk en stelselmatig indienen van onjuiste reiskostendeclaraties. De kantonrechter heeft geoordeeld dat het ontslag op staande voet niet geldig is en heeft Daan veroordeeld loon na te betalen. Tegelijkertijd is de arbeidsovereenkomst per 1 maart 2026 ontbonden op basis van een verstoorde arbeidsverhouding, onder toekenning van de transitievergoeding. Werkneemster wil in hoger beroep dat de ontbinding van de arbeidsovereenkomst wordt teruggedraaid zodat zij weer aan het werk kan.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt. Het belangrijkste geschilpunt is of er sprake is van een rechtsgeldig gegeven ontslag op staande voet. Naar het oordeel van het hof heeft werkneemster haar betwisting dat de ingediende reiskostendeclaraties onjuist waren, onvoldoende gemotiveerd. Zij heeft zich in hoger beroep erop beroepen dat er met Daan een afspraak is gemaakt dat zij de zakelijke reisafstand mocht aanhouden, ongeacht van waaruit zij daadwerkelijk reisde. Niet is komen vast te staan dat de indiening van de declaraties voor de zakelijke reisafstand terwijl deze feitelijk anders is geweest, wordt gerechtvaardigd door een afwijkende afspraak. Werkneemster heeft er nog op gewezen dat Daan de ingediende reiskosten administratief heeft ingediend en verwerkt en dat die ook zijn betaald zodat zij ervan uitging dat dit akkoord was. Daarmee doet zij er kennelijk een beroep op dat zij er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zij steeds de zakelijke reisafstand mocht declareren. Dat gaat echter niet op. Werkneemster heeft de reiskostendeclaraties willens en wetens, herhaaldelijk en op vaste wijze ingediend, wetende dat die niet de daadwerkelijk gereisde kilometers weergaven, terwijl er evenmin een afspraak lag dat dat mocht. Daarmee is de aangevoerde dringende reden vast komen te staan. Ook is voldaan aan de eis van onverwijldheid. Omdat het ontslag op staande voet rechtsgeldig is gegeven, zal het hof de gevraagde gelijkluidende verklaring voor recht afgeven. Vanwege de ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 1 maart 2026 (die in stand blijft) hoeft het hof geen tijdstip te bepalen waarop de arbeidsovereenkomst eindigt. Het

verzoek om terugbetaling van het aan werkneemster betaalde loon van 19 augustus 2025 tot 1 maart 2026 en de wettelijke verhoging en wettelijke rente daarover, wordt toegewezen. Het hof volgt Daan ook in haar verzoek tot terugbetaling van de transitievergoeding. De van werkneemster gevorderde terugbetaling van de reiskostenvergoeding wordt als onvoldoende weersproken tevens toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 26-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:6873
Zaaknummer: 200.368.223
Rechters: G.A. Diebels, W.F. Boele en A. Elgersma
Advocaten: J. van der Voet, B. Kuppens en D Schreurs
Wetsartikelen: 7:677 BW